

**BEN HİÇ
UNUTMADIM Kİ**

Filiz Çiftçi

Editör

Büşra Şahin

Kapak Tasarımı

Sezen Çağlı

Çizer

Sezen Çağlı

Mizanpaj

Neşe Siyamoğlu

ISBN: 978-625-6718-00-5

1. Baskı: Aralık 2023

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve yazardan izin almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yazardan Direkt – Türkiye

Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Paz. ve Tic. Ltd. Şti

Altuntepe mah. İstasyon Yolu sok. No: 3/1

Maltepe / İstanbul

Tel: 0216 3011213

Sertifika No:47456

Baskı ve Cilt

JOLY SPACE OZALİT KIRTASIYE BİLİŞİM TİC. LTD. Ş Tİ .

Çınar Mah. Kadirhas Cad. Kalender Sok. No:1/A Maltepe/İstanbul

Sertifika no: 74091

Önsöz

İlkokuldan beri hayalim olan kitap yazma isteğimi, etkileyici bir konu bulamadığım, hayatın koşturmacası içinde bir türlü odaklanamadığım için hep erteliyordum. Kafamda bazı hikâyeler, olaylar şekilleniyor ama yazıya dökemiyordum.

Yaşadığım olaylar bir süre sonra konu oldu, hikâye oldu, yazıya döküldü, en sonunda da kitap oldu. Yaşanmışlıklarımın yazmalıymışım bu kitabı, zaman geçmeliymiş, tecrübeler kazanmalıymışım bazı olaylarla...

Yazdıklarımı tüm içtenliğimle, içimden geldiği gibi yazmaya çalıştım. Okuyucularına umut olmayı, ânı yaşamalarını ve hiçbir şeyi ertelememelerini anlatmak istedim. Bunları yazarken doğumumla başlayan geçmişimin yanı sıra Türkiye ve dünya gündemindeki önemli olaylara da değinerek sizi geçmişin o efsunlu, güzel günlerine de götürmek istedim.

Beğenerek okuyacağınız bir kitap olacağını ümit ediyorum. Hayatımın kilometre taşlarını, bir mercan resifi titizliği ve korumasıyla tarihî bir yolculukla size yazma fırsatı buldum. Bunları yazarken hafızamın beni bile şaşırtan özelliklerinden yararlandım. Tarih ve sayılar, hafızamda en olmadık zamanlarda yerini hep aldı. Bu kitabı yazmamda da hafızamın güçlülüğü benim rehberim oldu.

Ânı ve hayatı yaşayarak hepimize rehber olacak bir kitap olması ümidimle...

Filiz Çiftçi

Mavi, bir renkten daha fazlası bence...
Sonu olmayan bir gökyüzü,
Umut dolu bir deniz...

Cemal Süreya

12.02.2018

Uzun zamandır yazmayı, yaşadıklarımı anlatmayı çok istememe rağmen elim bir türlü buna gitmedi. Daha doğrusu nereden başlamalı, nasıl bir başlangıç yapmalı bir türlü bilemedim. Toparlayamadım içimden geçenleri.

Kitap yazmak; benim ilkokuldan itibaren istediğim, beni mutlu edeceğini düşündüğüm bir şeydi ancak yıllarla birlikte büyüdükçe, okul bitip çalışma hayatına başlayınca, o koşturmaca içinde farklı şeylere öncelik tanıdıkça kitap hep sonraya kaldı. Ne konuda yazacaktım, nasıl yazacaktım, nasıl konsantre olacaktım? Hayat o kadar hızlı bir tempoda geçiyordu ki... Sonra ben hangi konuda yazacağımı henüz bulamamışken konu gelip buldu beni ve bu kitabı yazmaya başladım.

Hayatım bir anda allak bullak oldu. O zamana kadar çok yoğun çalışan, yirmi bir yıllık diş hekimi, anne, eş olan ve her şeye yetişmeye çalışan, koşturan ben, hayatımın şokuyla sarsıldım. Her şey normalken, hiçbir problem yokken acı gerçekle yüzleşmek zorunda kaldım. Kabul etmemek, konduramamak; her şeyin anlamsız ve boş gelmesi... Hayatın bir anda altüst olması... Gerçeği kabullenmeye çalışmak... Her şeyi kendi yapmaya alışmış, her şeye tek başına koşturan biri olarak başka birilerine ihtiyaç duymak zorunda olduğumu, bazı şeyler için destek almak zorunda kaldığımı kabullenmeye çalışmak... Kafamdan geçen; hiç kimseye muhtaç olmadan kendi ayaklarımın üzerinde durarak bugünleri atlatmaya çalışmak ve bunun için sabredip tevekkül ile beklemektir.

İlk zamanlar çok zordu, dünya farklıydı artık. Gökyüzü farklı,

deniz farklı, çiçekler farklı... Her şey üstüme üstüme geliyordu ve ben sürekli ağlıyordum. Biliyordum ki bu dünyaya nasıl yalnız geliyorsak yalnız da gideceğiz, hiç kimse olmayacak. Ama yine de yalnızlığı seven ben, o ilk günlerde yalnız kalmamak için sürekli arkadaşlar ve ailemden kişilerle bir arada olmaya çalışıyordum. Yalnız kalmazsam, onlarla olursam bu travmayı daha çabuk atlattırım diye düşünüyordum. Daha doğrusu düşünüyör muydum, ne durumdaydım, bilmiyorum. Öylece bana sunulan şeylere “tamam” deyip yaşıyordum. Günlük hayatın koşturmacası içinde önemsedığımız, çoğu zaman kendimizi yiyip bitirdiğimiz birçok şeyin ne kadar saçma ve anlamsız olduğunu görmek, bunu düşünerek geçen bunca yılın muhasebesini yapmak, hayatın gerçekleri ile bir anda karşı karşıya gelmek...

15.02.2019

12 Şubat 2018'den beri yaşadıklarımı yazmak, duygularımı anlatmak istiyordum fakat bunları yazacak yoğunluğu hissedemediğim için yazmak da içimden gelmiyordu. Her şey 14 Nisan 2017 Cuma günü kontrol için gittiğim gün başladı. Son zamanlarda sol göğsümde şişkinlik hissediyordum ama zaten fibrokistlerim 15 yıldır vardı. Daha önceki yıllarda da biyopsi yapılmış, hiçbir şey çıkmamıştı. Vücudum sürekli kist üreten bir yapıdaydı ve oldum olası göğsümde, rahmimde, yumurtalıklarımnda hep onlarla karşılaşmıştım. Sonuçlar hep iyi çıkmıştı. Bu defa sürekli olarak bunları düşünerek biraz daha bekledim ama geçmeyince gittiğim doktorum, beni hemen bir genel cerraha yönlendirdi.

Kendim de diş hekimiyim, mesleğimi hep büyük bir özveriyle, severek 20 yıla yakın yaptım. Ancak maalesef her doktor aynı özelliklere sahip olmuyor. Yönlendirildiğim cerrah bana antibiyotik tedavisi uyguladı iki hafta boyunca. MR istedi. MR çektiğim yeri, sonradan gittiğim yerlerle kıyaslayınca yetersiz ve aletlerinin eski olduğunu fark ettim. Tabii bunlar bana bir ay geç teşhis konmasına, tedavinin de bununla paralel olarak geç başlamasına neden oldu. Sonradan birçok doktorla daha görüştükten sonra tedavi planlamamız belli oldu.

Teşhisin netleştiği gün yaşadıklarımı anlatmam çok da mümkün değil! Başımın aşağı kaynar sular döküldü sanki. Başım döndü, tansiyonum düştü. Her şeyi kendi başına yapan, her yere koşan, ailenin her türlü sağlık sorununda en başta her şeyi araştıran, bilen ben bunları yaşıyordum. Ne diyebilirdim ki? Ne düşünebilirdim ki? Benim de başıma gelmişti işte! Dünya her şeyi ile

dönüyor, yaşam devam ediyordu ancak benim için duruyordu, buraya kadardı. Günlerce ağladım, inanmadım, yaşadıklarımı sindiremedim; sanki bu ben değildim, başkasıydı bunları yaşayan, hayaldi sanki!

Çocuklarım geldi aklıma. Oğlum Amerika'da üniversiteye yeni başlamıştı. Kızım daha ana sınıfında idi ve bana ihtiyacı vardı.

Sürekli ağlıyordum, kendimi düşünüyordum. Dünyada kaygılandığımız birçok şeyin ne kadar da saçma olduğunu düşünüyordum. Her şey o kadar boş ve saçmaydı ki...

Daha önce kafama taktığım, önemsediğim, canımı sıkan birçok meselenin aslında ne kadar da önemsiz olduğunu kavramam, hayatın ne kadar da kısa olduğunu fark etmem ve bunun gibi birçok düşünce ile aynı zamanda mücadele etmem gerekiyordu. Ben yıllarca diş hekimliği yapmanın yanı sıra hem bir ağız ve diş sağlığı kliniğinin sahipliğini hem de yöneticiliğini yapmıştım. Evimin her türlü işini de yapmaktan keyif almıştım. Yemek yapmak en büyük hobilerimdendi. Kimseye güvenmezdim, el lezzetimi herkes gibi ben de çok beğenirdim. Belli zamanlarda evi toplayan, temizleyen bir yardımcımız da vardı ancak ben yine de ev işlerini de çok severek ve mutlulukla yapardım. Arabamla çocuklarımı spor ve müzik aktivitelerine götürmek de benim için ayrı bir keyifti.

Eşimin iş yoğunluğu ve sürekli İstanbul dışında olması nedeniyle, evimin her türlü ihtiyacı için ben koşturuyordum ve bu da son zamanlarda beni çok yoruyordu. İş dışında evle ilgili destekleri, vakit darlığından ve yoğunluğundan ötürü sınırlı oluyordu. Tüm bunlar birikince sanırım bende artık bir şeyler

alarm vermeye başladı. Son zamanlarda çok yorulduğumu hissetmeye başladım. Ben evde oturmaya alışık biri değildim, yıllarım hep okumak ve çalışmakla geçmişti. Tamam, bazen arada bir iki gün dinlenmek güzeldi ancak sonrası çok sıkıcıydı. Tatil zamanlarında bile aynı yerde üç günden fazla kalınca sıkılmaya başlıyordum. Bir şeyler, farklı şeyler yapmak istiyordu canım. Ben sanırım boş oturmak için gelmemiştim bu dünyaya, hep bir şeylerle meşgul olmalıydım.

Kliniğimin bulunduğu binaya, kentsel dönüşüm kapsamında yıkım kararı verildi. Aslında sanırım her şey bu olay ile başladı ya da bana öyle geldi. “Ne var ki bunda? Başka bir yere geçersiniz.” diyebilirsiniz. Ancak süreç hiç de öyle gelişmedi. Binbir emekle, tırnaklarımla kazıyarak oluşturduğum kliniğim için başka bir yere geçmek tabii ki mümkündü ancak klinik açmak için o kadar çok bürokratik işlem gerekiyordu ki bulduğum yerlerde bu şartları sağlayamadım. Altı aya yakın araştırdım, tüm yerlerde maddi, manevi, bürokratik birçok sorunla boğuşmak zorunda kaldım. Çok yoruldum ve çok üzüldüm. Sonuçta bıraktım dizginleri, pes ettim. Hiçbir zaman mücadeleyi bırakmayan, hep ileriye bakan ben pes etmişim. Bu olay da beni çok sarstı, aylarca kendime konduramadım, çok üzüldüm. Bir süre kliniğimdeki tüm eşyaları bir depoda muhafaza ettim. Belki bir süre sonra tekrar klinik açarım diye ama olmadı, açamadım. Ben de zamanla heyecanımı kaybettim, bıraktım, yalnız mücadele etmek bu süreçte çok yordu beni...

Kendime farklı aktiviteler yaratmaya çalıştım. Her gün düzenli yürüyüşümü yapıyor, organik yiyecekler alıp sağlıklı yemekler yapıyor ve canım istediğinde istediğim yerleri geziyordum. Kızımın aktiviteleri ile ilgileniyordum. Kızım o zamanlar

3,5-4 yaşlarındaydı ve kreşe gidiyordu. İş dışında yeni bir çevre oluşturmaya başlamıştım. İşi artık aramıyordum ve zamanla da çalışmamak fikri ağır basmaya başlamıştı. İçimden ‘Ne yapmalıyım?’ diye düşünüyordum. Klinik eşyaları depoda durmaya devam ediyor, her ay kirası ödeniyordu. Buna bir son vermeliydim. Bir süre sonra ekipmanlarımı ve eşyalarımı satışa çıkarmaya karar verdim.

Evet, artık satmalıydım, zamanı gelmişti. Binbir emekle, kredilerle aldığım her şeyimi satıyordum. İçim acıyordu, onlar sadece bir eşya değildi ki... Benim emeklerim, zamanımı geçirdiğim, sürekli çalıştığım her şeyimdi ama satılmalıydı ve uzun uğraşlar sonucunda satıldılar da. Bunun şoku da uzun süre kaldı üzerimde ve sanırım bütün bunlar da birikti ve...

19.02.2019 Salı

Ben oldum olası tarihe meraklı biri olmuşumdur; olaylar, tarihler kendiliğinden hafızamda yer etmiştir. Rakamlarla aram hep iyi olmuştur. Bu yüzden yaşadıklarım tarih tarih aklımdadır. Bazen kendimi kaparım iç dünyama, düşünür dururum, hayatımın muhasebesini yaparım. Neleri yapmışım? Neleri daha yapmalıymışım? Hep düşünürüm.

Herkesin hayatı aslında bir roman bence. Anne rahmine ilk düştüğümüz andan itibaren başlayan bir roman. Yaratılışımız, varoluşumuz, Yaradan'ın yarattığı mucizeleriz her birimiz. Benim doğumumla başlayalım o hâlde. Annemin ve babamın evlendikleri, o karlı 1970 yılının Aralık ayına gidelim. Annem, Karakoçan köyünde gözlerin onda olduğu, güzel bir genç kız. Ailenin en büyük çocuğu. Çalışkan, akıllı, becerikli ve mutlu bir çocuk. Dokuz kardeşin en büyüğü ancak babasından da bir bakışıyla korkan biri. Küçük yaşına rağmen evlenmek isteyenlerin, istemeye gelenlerin olduğu bir genç kız. Bir süre sonra annemin hayatı, Elazığ'ın Karaçan köyünden gelen babamın ısrarlı bir şekilde istemesi ile evlilikle sonuçlanıyor. Babam 14 yaşında İstanbul'a gelmiş, çalışma hayatına atılmış, şimdi de askerlik çağına gelmiş ve annemle ısrarla evlenmek istemekte. Uzun süreli gidip gelmeler sonucunda Aralık 1970'te evlenirler.

Babam, evlendikten kısa bir süre sonra askerliğini yapmak üzere Artvin'e gider. Annem; babaannem ve dedemin yanına, onların çocukları ile birlikte yaşamaya, gelin olma gerekliliklerini yerine getirmek için yerleşir.

Annem çok sıkıntılar yaşar. Kocası askerde, kendisi kaynana

ve kayınbabasının yanında... Kocası arada izne gelse de yalnız bir gelin. Babam askerden dönüp iş için tekrar İstanbul'a gider. Annem köyde, babam İstanbul'da. Böyle 3 yıl geçer. Bir süre sonra annem bana hamile kalır ama hamileliği boyunca da çok sıkıntı çeker. Hatta sancılandığında 3 gün boyunca evde çalışmaya, kaynana ve kayınbabasına yardım etmeye devam eder. Üç günün sonunda gelen aşırı sancılar annemi yorar, yatağa düşürür. Doğum bir türlü gerçekleşmez. Sonunda işin ciddiyetini anlayan, gelininin durumunu gören dedem ebe aramaya başlar. Köy yerinde ebe ne arar? Civar köylere haber salar. Çan nahiyesine gider ama ebeye ulaşamaz. Sonra ebenin başka bir köyde olduğunu öğrenir, biner atına son sürat gider o köye, alır ebeyi getirir. Annemin doğumu çok zorlar ebeyi de. Çok zor şartlarda, çok zor gerçekleşir doğumum.

Annem kanamadan ve yorgunluktan baygın hâlde, kendine gelemiyor bir süre. Kan gölü içinde günlerce yarı baygın, yarı ölü yatıyor. Elden bir şey gelmiyor, ne yapılırsa çare olmuyor. Bense bir kenara atılmış bekliyorum, ağlıyorum, kimse ilgilenmiyor benimle. Sanırım güçlü yanım doğumumla birlikte başlıyor. Annemin kötü olduğu haberi, annemin köyüne de gidiyor. Dedem geliyor ve annemi alıp götürmek istiyor ama annem çok kötü, kalkıp gidecek kadar iyi değil.

Bekliyorlar, günler haftalar geçiyor ama annemde çok az bir iyileşme oluyor. Artık ümitler kesiliyor. Hatta annemin babasının tabut bakmaya gittiği söylenir. Tüm bunlar olurken babamın, bunların hiçbirinden haberi yoktur. 1973 yılının 30 Ağustos'unda babam İngiltere'ye gitmek için uçağa biner. Uçaktan indiğinde İngiltere gümrüğünde çok bekletilir ve İstanbul'a geri gönderilir. Moral bozukluğu ile geldiği İstanbul'da köyden gelen bir

yakını ile karşılaşır. Bir kız olduğunu ondan öğrenir, çok sevinir, çok mutlu olur ama aldığı diğer haber onu çok üzer. Güzel karısı yatak döşek yatıyordu. Annem kötü diye ne yapacağını bilemez, eli ayağına dolanır, kendini suçlar, kızar, soluğu annemin ve benim yanımda alır. Annem biraz daha iyidir ancak hâlsiz, bitap ve yorgundur. Bense zayıf, bir kenara atılmış bir yavrucak, ağlıyorum sürekli; açlıktan mı nedendir, bilinmez. Babam bizim yanımıza geldiğinde annemin ve benim durumumu görünce bir karar alır: Annemi ve beni alıp İstanbul'a, iyi bir doktora götürecektir. Benim yeni kırkım çıkmış, anne sütünü de çok az alabiliyorum. Bu durumdayken bizim İstanbul maceramız da başlar. Bir süre sonra annem iyileşir, toparlar kendini, eskisinden de iyi olur. Benim de annemin sütüyle kilom, gelişimim düzene girer. İstanbul'a gelince amcam, o zamanlar beğendiği bir kız arkadaşının adı olan Filiz ismini önermiş annemle babama. Babam ve annem de kabul edip adımlı Filiz koymuşlar. Biraz da Filiz Akın'dan dolayı aslında.

Zaman içinde annemin bir oğlu olur. Çok rahat bir doğumla dünyaya getirir kardeşimi.

Kardeşim çok yaramaz bir çocukmuş, sürekli sokakta arkadaşlarıyla oynayıp hep bir yeri kırık gelirdi eve. Bir gün kolu kırık, bir gün bacağı kırık, diğer gün parmağı kırık, sonraki gün kafası kırık... Hiperaktif bir çocuk. Aslında o zamanlar bu hiperaktifliğin zekilik belirtisi olduğunu bilemediğimizden sürekli olumsuz eleştirilere maruz kalan bir çocuk. Sonradan bu zekâsı kendini gösterince İstanbul Üniversitesi Fizik bölümünü bitirip fizik öğretmeni olacaktır, şimdi Emir adında bir oğlu var.

Annemin üçüncü çocuğu kız olur. Kız kardeşim küçüklüğünde sarı kıvrıcık saçlı ve tombul bir çocuktur. O da sokaklarda

16 Haziran 2023 Cuma

Sanırım bu kitabı artık burada bitirmeliyim. Sonraki kitaplarda devam etmek düşüncesindeyim çünkü yazmak, hep yazmak en büyük ideallerimden biri oldu. Yazmalıyım ki nefes alayım, yazmalıyım ki yaşayayım, tıpkı yürürken duyduğum huzur gibi. Evet, bu, burada bitmeyecek. Yaşam devam ettiği sürece ben de elimden geldiğince yazmaya devam edeceğim sevdiğilerimle yürürken, âni yaşarken.

Hayatımdaki mucizeleri yazarım belki. Yaşadığım, beni koruyan mucizeleri... Bir koruyucu gücün her daim üzerimde hissettiğim gücünü. Özellikle 9, 19 ve 7 sayılarının her daim yaşamımda oluşturduğu sayısız tesadüf ve ilginçlikleri... Bu kitabı da bitirdiğim gün olan ve tesadüf eseri tüm doğumlarımı, ameliyatlarımı, kemoterapi seanslarımı ve birçok hayatımdaki önemli olayları yaşadığım cuma gününün hayatımdaki önemini ve gizemini... Oğlumun doğumu olan 23 Nisan gibi, kemoterapimin başladığı 19 Mayıs gibi, en son kemoterapimin olduğu 27 Ekim'in 29 Ekim'den iki gün önce olması gibi daha bir çok millî bayramlara denk gelen tesadüfleri yazarım bir gün belki... Cumhuriyet'in 100. yılına, 50. yaşıma ve evliliğimin 25. yılına denk gelen 2023 yılında bu kitabımı okuyucularıyla buluşturuyor olmak da benim için çok kıymetli... Kitabımı burada, Chicago'da bitirirken bana destek olan herkese de sonsuz şükranlarımı sunuyorum. İyi ki varsınız, iyi ki benimlesiniz. Belli zamanlarda benim yol arkadaşım, zaman arkadaşım olmuşsunuz.

Bana birçok değeri katıp görmemi sağladığı her şey için önce hayata, sonra da hayatımdaki rol almış herkese sevgilerimle...